

1

Jelmer was nog nooit zo boos op zijn tante geweest. Hoe kon ze hem in vredesnaam op zomerkamp sturen? Drie weken lang geen PlayStation. Mishandeling, dat was het!

Op de dag van vertrek had hij gedaan alsof hij ziek was, maar zijn tante kende zijn trucjes en hield voet bij stuk. ‘Het is voor je eigen bestwil. Je kunt niet de hele dag op je kamer zitten, computerspelletjes spelen, films kijken en boeken lezen. Je moet eropuit trekken, nieuwe mensen ontmoeten.’

Mokkend roerde Jelmer in zijn kom muesli, zonder er een hap van te nemen. Wat was er mis met gamen of lezen? Oké, hij kon urenlang achter zijn PlayStation zitten of verdwalen in verhalen waarin trollen en tovenaars de boventoon voerden, maar wie deed hij daar nou kwaad mee?

Laten we er niet omheen draaien: zijn tante wilde gewoon van hem af. Zij had er nooit voor gekozen om kinderen te nemen. Dat haar zus zo dom was geweest om zich te laten bezwangeren, door God weet wie ...

Nu zijn moeder er niet meer was, zat zijn tante met de gebakken peren.

Rond het middaguur ging de bel.

‘Ze zijn er!’ hoorde Jelmer zijn tante roepen.

Hij beet op zijn onderlip. Moest dat nou zo vrolijk?

Voor de deur stond een man. Het eerste wat Jelmer aan hem opviel, was niet eens zijn gespierde lichaam – ergens deed het hem denken aan een doorgefokte stier – maar de twee littekens die hij op zijn schenen had. De wonden zagen er zo primitief uit dat ze het monster van Frankenstein niet hadden misstaan. Wat was hem overkomen?

De man lachte en stak zijn hand uit. ‘Jij moet Jelmer zijn. Ik ben Girbe, kampleider van Kamp Elmwood. Klaar voor het avontuur?’

Zonder de man aan te kijken schudde Jelmer hem de hand en hij mompelde iets onverstaanbaars. Die uit de kluiten gewassen padvinder mocht best weten dat hij geen trek had in dit uitje.

Jelmers tante stootte een zenuwachtig lachje uit en schoof zijn koffers naar voren. ‘Zullen we dan maar?’

Jaja, dacht Jelmer, ik ben al weg.

Net toen ze de deur uit wilden gaan, kwam Dobby, zijn hond, luid blaffend de gang in gerend. Zijn oren, die normaal gesproken slap langs zijn rimpelige kop hingen, stonden recht overeind en zijn neusgaten waren wijdopen. Met een rotvaart stormde hij op Girbe af. Jelmer kon hem net op tijd bij zijn halsband grijpen.

Hij begreep er niets van. Dobby was nog nooit zo uitgevalen tegen iemand. Voelde hij misschien dat Jelmer geen zin had? In dat geval vond hij het tof van hem. Hoe sneu het ook klinkt, Dobby was zijn beste vriend. De enige die hem echt leek te begrijpen nu zijn moeder er niet meer was.

Jelmer gaf hem een aai over zijn bol, maar dat kalmeerde de hond niet. Dobby gromde zijn scherpe tanden bloot en hield zijn blik strak op Girbe gericht. Vanuit zijn ooghoek zag Jelmer dat

Girbes vingers gekromd waren, bijna als klauwen.

Met de nodige moeite wist zijn tante Dobby naar de woonkamer te trekken. ‘Sorry, hoor,’ verontschuldigde ze zich. ‘Ik weet niet wat hij heeft. Normaal is ie superlief.’

Girbe zette een lach op, maar het zag er nogal geforceerd uit, alsof onzichtbare haken zijn mondhoeken omhoogtrokken. Hij pakte snel Jelmers koffers en liep naar buiten.

2

Er hing een scherpe benzinelucht rond de bus van Girbe. Tot Jelmers verbazing was het geen passagiersbus, maar een laadbus. Waren er niet meer tieners die naar het kamp gingen?

Jelmer stapte in, zette zijn rugtas tussen zijn benen en sloot de deur. Girbe en zijn tante bleven nog even buiten staan.

‘Hopelijk knapt hij bij jullie een beetje op,’ hoorde hij zijn tante met gedempte stem zeggen. ‘De laatste tijd is het van kwaad naar erger gegaan.’ Ze zette een blik op die Jelmer haar kijk-mij-eens-zielig-zijn-smoel noemde. ‘Ik heb van alles geprobeerd om hem op te vrolijken, maar niks hielp. Daarom leek dit kamp mij zo’n goed idee. Hij leeft zo in zijn eigen wereld, snapt u?’

Jelmer voelde het bloed in zijn aderen koken. *Van alles geprobeerd? Mijn reet!* dacht hij. Dit deed ze nou altijd: iedereen die het maar wilde weten én die het niet wilde weten vertellen hoe zwaar ze het wel niet had met haar autistische neef. En hoe dapper zij wel niet was omdat ze die ‘stille’ jongen, aan wie van alles mankeerde, in huis had genomen. Dat ze nooit naar hem omkeek, vergat ze te vertellen. En dat mevrouw er een handje van had om zelf tot diagnoses te komen – autisme was slechts een van de vele aandoeningen die hij kreeg toebedeeld – leek haar ook niet uit te maken. Tot Jelmers afschuw werd zijn tantes gedrag met complimenten en bewondering beloond, wat haar drang naar aandacht

op een ziekelijke manier leek te voeden. Helaas was Girbe geen uitzondering.

‘Ik heb gehoord over zijn situatie,’ zei hij. ‘Op zo’n jonge leeftijd je moeder verliezen, en dan op zo’n afschuwelijke manier: echt verschrikkelijk! Hij boft maar met u.’ Hij keek vluchtig op zijn telefoon. ‘Ik las dat u zijn enige contactpersoon bent?’

Ze knikte.

‘En zijn vader dan?’ vroeg Girbe door.

‘Niemand weet wie zijn vader is. Zijn moeder was nogal een los type, ziet u?’

Nu werd Jelmer helemaal boos. Hij had de neiging om uit te stappen en zijn tante de huid vol te schelden. Zijn moeder was alles wat zij niet was: lief, zacht, zorgzaam, open ... Zij zag geen beperkingen; zij zag talenten. Wat zijn tante als ‘dromerig’ bestempelde, noemde zij ‘fantasierijk’.

‘Hij heeft niemand anders,’ bevestigde Jelmers tante. ‘Hij is nogal een stille, begrijpt u?’

Jelmer slaakte een zucht. Hij vond het bloedirritant als ze hem zo noemde, alsof hij een of andere zwakzinnige was, maar ze sprak wel de waarheid. Jelmer had zijn hele leven het gevoel gehad dat hij mee moest draaien in een maatschappij die niet voor hem gemaakt was. Op zijn moeder na snapte niemand hem. Al had hij sinds een paar maanden wel contact met iemand waar hij het bijzonder goed mee kon vinden.

‘Sneep1767’ was zijn naam, en ze hadden elkaar leren kennen in de groepsapp van Kamp Elmwood. Eigenlijk was Jelmer helemaal niet van plan geweest om ook maar enige moeite te steken in dat ellendige kamp, maar toen hij de naam ‘Sneep’ zag, met een bijbehorende profielfoto van Zwadderich, triggerde dat hem.

Hij besloot zijn profielfoto te veranderen in de Beukwilg om te kijken of dat iets ontlokte, want hij durfde zelf geen contact op te nemen. En ja hoor, nog geen uur later kreeg hij een berichtje van Sneep1767.

< Welke spreuk gebruik je om de punt van je toverstok aan te steken? Antwoorden binnen vijf seconden. >

Jelmer had erom moeten lachen. Het leek alsof hij door een *Harry Potter*-keuring werd gehaald. Alsof hij zich waardig moest tonen om met Sneep1767 te praten. In ieder ander geval waarin hij zichzelf had moeten bewijzen, had hij vriendelijk bedankt, maar nu het om *Harry Potter* ging, was dat anders.

< Lumos. > typte hij terug.

< Helaas ... Dat duurde zes seconden. U gaat niet door naar de volgende ronde! >

Jelmer wist niet wat hem overkwam. Bizar genoeg voelde het teleurstellender dan hij had verwacht. Net toen hij de chat wilde wegdrukken, stuurde Sneep: *< Mmmmmaaaaaarrrr voor deze ene keer zal ik het door de vingers zien. >*

Dat was het begin geweest van urenlange gesprekken. Sneep1767 en Jelmer praatten over boeken, films en games. Het was bijna eng hoeveel hun smaken op elkaar leken. Jelmer had nooit gedacht dat iemand zo ‘gek’ als hem kon zijn. Een andere griezelige overeenkomst was hun thuissituatie: Sneep1767 woonde, net als Jelmer, niet bij zijn biologische ouders, maar bij zijn oma. Zijn ouders hadden geldproblemen, of zoiets.

En zo was Sneep1767 het lichtpunt van deze reis geworden. Jelmer had nog steeds geen zin, maar hij was nieuwsgierig naar de persoon met wie hij wonderbaarlijk genoeg klikte. Sneep1767 zou een dag na hem aankomen.